

Arrest

nr. 98 274 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op X heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. STAELENS loco advocaat J. BAELDE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 15 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 9 november 2011 een asielaanvraag in. Op 11 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de esan-etnie te behoren en uit Uromi (Edo State) afkomstig te zijn. U heeft steeds in Uromi verbleven met uw moeder en uw twee jongere zussen en broer. U heeft uw vader nooit gekend, maar uw moeder trouwde met een andere man, die inmiddels is overleden. U heeft nog een oom langs moederszijde, Lucky, maar u heeft er geen idee van waar hij verblijft. U heeft nog een tante langs moederszijde, Julie, die in Benin City verblijft. Op een voor u onbekende datum ontmoette u E., van wie u de volledige naam niet kent, op een fashion show in een voor u onbekend dorp. Jullie werden bevriend en gingen een relatie aan. E. behoort tot de yoruba-etnie en is afkomstig van Lagos. Op een bepaald moment zei E. u dat hij u zou meenemen naar Europa. U was heel blij, want E. zei dat hij u werk zou geven. Uw moeder zamelde geld in en betaalde 120 000 naira aan E. om uw reis te bekostigen. Op 15 oktober 2010 reisde u, onder begeleiding van E., per vliegtuig vanuit Lagos naar België, alwaar u op diezelfde dag aankwam. U verbleef met E. in Brussel in een woning waarin u alles had. Na twee weken vroeg E. u met mannen te slapen. U weigerde, maar hij sloeg u. U aanvaardde. U verliet het huis nooit, gezien E. had gezegd dat u niet uit mocht gaan, omdat u geen documenten had. De politie zou u oppakken en terugsturen naar Nigeria. E. beloofde u documenten te bezorgen. Op een dag werd u onderzocht door een Afrikaanse arts, die zei dat u zwanger was. Hij gaf u medicijnen om uw zwangerschap te onderbreken, maar dit lukte niet. E. was boos op u. Na enige tijd zei hij u dat jullie zouden reizen en vroeg hij u uw bagage klaar te maken. Jullie gingen naar het treinstation, alwaar hij u achterliet. Hij had uw oude telefoon afgenomen en u een nieuwe in de plaats gegeven, maar zonder nummers. U wist niet waar naartoe te gaan. U nam de trein en u kwam uit in Oostende. Een zuster bracht u naar het "Onthaal etnisch culturele minderheden" in Oostende begin augustus 2011. U deed aangifte bij de politie van Oostende van hetgeen u was overkomen. In het ziekenhuis werd begin september 2011 vastgesteld dat u HIV-positief bent. U beviel op 21 september 2011 van uw dochter, I. K.. U vernam van E. dat uw moeder inmiddels is overleden. U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten voor: een medisch getuigschrift, dd. 4 november 2011 van dr. F. V. W. (fax dd. 26 september 2012) en een medisch getuigschrift, dd. 30 december 2011, van dr. F. V. W. (fax dd. 26 september 2012), die vermelden dat u HIV-positief bent; een medisch attest, dd. 4 juni 2012 van dr. F. V. W. (fax dd. 26 september 2012), dat vermeldt dat u nog altijd HAART-dependant bent; een medisch getuigschrift op naam van uw dochter, dd. 28 september 2011, van dr. P. S. (fax dd. 26 september 2012), dat melding maakt van een mogelijke HIV-transmissie; een kopie van een beslissing tot weigering tot machtiging tot verblijf (onder artikel 9ter, § 3 en 4° van de Vreemdelingenwet) en een kopie van een proces-verbaal van de Lokale Politie Oostende, dd. 29 juli 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u er geen toekomst heeft. U zou er geen medicijnen krijgen om uw ziekte te behandelen en u vreest ook de reactie van uw familie op uw ziekte. U vreest ook voor de toekomst van uw dochter gehoorverslag, pp. 9 en 10).

Op de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. U verklaarde met E. te zijn meegegaan naar Europa omdat hij u zei dat hij u werk zou geven (gehoorverslag, p. 6). U had een relatie met E. en beschouwde hem als uw vriendje (gehoorverslag, pp. 7 en 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of hij u tot een relatie dwong, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag, p. 9). U verklaarde eveneens niet meer naar Nigeria te kunnen terugkeren, omdat u en uw dochter er geen toekomst zouden hebben. U zou er zelfs geen werk hebben (gehoorverslag, p. 10). Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". Het feit dat u te kampen zou hebben met moeilijke socio-economische omstandigheden betreft een economisch motief en valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst voor (1) sociale uitsluiting omwille van uw HIV-positieve status en (2) een gebrek aan medische behandeling voor uw ziekte, dient het volgende te worden opgemerkt.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor sociale uitsluiting omwille van uw HIV-positieve status, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dit verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' te kunnen vaststellen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of er iemand in Nigeria op de hoogte is van uw ziekte, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u werd gevraagd voor wie precies u dan bang bent, antwoordde u uw broer, uw zussen en zelfs uzelf, omdat u niet weet wat er zal gebeuren (gehoorverslag, p. 10). U wil niet dat uw familie te weten komt dat u ziek bent, gezien ze u zouden uitsluiten (gehoorverslag, p. 9) en u illustreerde dit met het voorbeeld van een man uit uw dorp, O. P., die sociaal werd uitgesloten, waarna hij zelfmoord pleegde (gehoorverslag, p. 9). U kende echter geen andere personen die omwille van deze ziekte werden uitgesloten (gehoorverslag, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u vooral uw familie vreest die u zou kunnen uitsluiten, maar maakte u geen melding van (een vrees ten aanzien van) andere personen die u zouden discrimineren. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat personen met HIV/aids het slachtoffer kunnen zijn van sociale discriminatie, is deze situatie niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met HIV/aids, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Uit de door u neergelegde medische attesten, dd. 4 november 2011 van dr. F. V. W. en, dd. 30 december 2011, van dr. F. V. W., blijkt dat u inderdaad HIV-positief bent, maar uit uw verklaringen blijkt niet, noch toont u aan dat u bewust adequate verzorging zou worden ontzegd omwille van uw ziekte. U haalde enkel aan te vermoeden geen behandeling voor uw ziekte te kunnen krijgen en uw medicijnen niet te kunnen krijgen, omdat niemand u zou helpen (gehoorverslag, p. 9), maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er weliswaar een tekort bestaat aan (gratis) medicijnen, maar blijkt niet dat aan personen met HIV/aids de toegang tot medische behandeling wordt ontzegd. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowel de Nigeriaanse autoriteiten als (internationale) ngo's blijvende en toenemende inspanningen voeren om behandeling van HIV/aids gratis te verstrekken. Daarenboven beogen de Nigeriaanse autoriteiten een mentaliteitswijziging, gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier eveneens blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten (en ook ngo's) inspanningen leveren om het stigma rond HIV/aids te verminderen door het voeren van public education campaigns. Het Nigeriaanse National Agency for the control of aids tracht zelfs een anti-discriminatie wet voor te leggen aan het Parlement waarbij het strafbaar zou zijn om mensen met HIV/aids te discrimineren. U kon helemaal niets zeggen over de houding van de Nigeriaanse autoriteiten ten aanzien van personen met HIV/aids (gehoorverslag, p. 10). Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet vereist redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade. Dit is in casu het geval. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u dan niet ergens anders in Nigeria kon verblijven, bijvoorbeeld in Benin City, zei u er niemand te kennen (gehoorverslag, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat er enige dwingende redenen voorhanden zijn die u zouden verhinderen om u elders te vestigen, bijvoorbeeld in Benin City, waarbij onder meer het NAPTIP (het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons) over een aantal opvangthuizen beschikt. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers van mensenhandel, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op het NAPTIP voor wat een eventueel onderkomen betreft. Bovendien draagt NAPTIP zorg voor ondersteuning bij re-integratie (training van beroepsvaardigheden, verstrekken van micro-krediet, etc.) en wordt het als één van de best werkende overheidsinstellingen in het land beschouwd. U stelde niet op de hoogte te zijn van organisaties, onder meer in Benin City, die vrouwen in dezelfde situatie als u zouden kunnen helpen (gehoorverslag, p. 10).

Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Nigeria (zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties) inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met HIV/aids. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch getuigschrift, dd. 4 november 2011 van dr. F. V. W. (fax dd. 26 september 2012) en het medisch getuigschrift, dd. 30 december 2011, van dr. F. V. W. (fax dd. 26 september 2012), vermelden dat u HIV-positief bent, hetgeen niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor het medisch attest, dd. 4 juni 2012 van dr. F. V. W. (fax dd. 26 september 2012), dat vermeldt dat u nog altijd HAART-dependant bent. Het medisch getuigschrift op naam van uw dochter, dd. 28 september 2011, van dr. P. S. (fax dd. 26 september 2012), maakt enkel melding van een mogelijke HIV-transmissie. De door u voorgelegde kopie van een beslissing tot weigering tot machtiging tot verblijf (onder artikel 9ter, § 3 en 4° van de Vreemdelingenwet) is irrelevant in het kader van uw asielrelaas. De kopie van een proces-verbaal van de Lokale Politie Oostende, dd. 29 juli 2011, vormt louter een herhaling van uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm en de schending van artikelen 3, 24 en 27 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven

uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster bevestigt dat zij haar land niet verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster ook thans vreest in Nigeria te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

4. Verzoekster stelt in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1. Verzoekster benadrukt een vrees voor sociale uitsluiting omwille van haar HIV positieve status en gezien zij verkracht en bijgevolg "gestigmatiseerd" zal worden. Verzoekster illustreerde haar vrees tot sociale uitsluiting omwille van haar HIV-status nochtans afdoende duidelijk/concreet middels het voorbeeld van een man uit haar dorp, die sociaal werd uitgesloten omwille van diens HIV-status, waarna hij uiteindelijk zelfmoord pleegde, gezien als paria uitgesloten uit de gemeenschap. Verzoekster haalt voorts diverse bronnen aan waaruit de maatschappelijke discriminatie van personen met HIV moet blijken. Verzoekster, als alleenstaande vrouw, dewelke in het verleden reeds veelvuldig verkracht werd, met bovendien een gevorderde HIV-infectie waardoor zij HAART-dependant is, maakt dan ook een uitermate kwetsbare persoon uit, dewelke de nodige bescherming dient te genieten.

4.2. Indien het niet uitgesloten is dat personen die zich geldig kunnen beroepen op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook kunnen vallen onder de toepassing van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet om redenen voorzien in desbetreffende bepalingen, kan met onderhavige procedure geen zijdelings beroep worden ingesteld tegen de afwijzing van machtiging tot verblijf in België op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat verzoekster "onbegrijpelijkwijs" en "ondanks haar levensbedreigende ziekte (geen behandeling = overlijden, dixit haar behandelende arts van het UZ Gent) uitgesloten van de bescherming overeenkomstig art. 9ter" werd.

4.3. Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 kan, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, niet blijken dat de commissaris-generaal onzorgvuldig handelt wanneer hij verwijst naar de geëigende procedure 9ter van de vreemdelingenwet. Immers het Hof stelt duidelijk "*De in artikel 9ter bedoelde procedure is in de wet van 15 december 1980 ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft een specifieke procedure willen invoeren voor de ernstig zieke vreemdelingen, die zich onderscheidt van de procedure die van toepassing is op de personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, wier situatie in het kader van de asielpprocedure door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht*".

4.4. Dit blijkt ook uit arrest nr. 95/2008 waar het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, niet zonder redelijke verantwoording is, waarbij het Hof in punt B.11 van het arrest vaststelt dat de weigering van een verblijfstitel op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet noodzakelijk betekent dat de vreemdeling de subsidiaire bescherming niet kan genieten.

4.4.1. Echter het Hof benadrukt in B.12 "*Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een*

vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de 34 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 'inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedurerichtlijn verwijst."

Waar verzoekster wijst op het *"parallel karakter van de subsidiaire bescherming en de procedure 9ter vreemdelingenwet"* heeft de Belgische wetgever bij wet van 15 september 2006 *"tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"*, om artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 om te zetten, twee verschillende procedures ingevoerd, de ene bij artikel 9ter vreemdelingenwet, betreffende de aanvragers van subsidiaire bescherming om medische redenen, en de andere bij artikel 48/4 vreemdelingenwet voor de vreemdeling die onder meer geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenmin kan uit deze aangehaalde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijken dat de commissaris-generaal bij een beoordeling van een asielaanvraag een heronderzoek dient te doen van *"de medische elementen"* en aldus volgens verzoekster de asielaanvraag niet correct heeft onderzocht terwijl het Grondwettelijk Hof (in punt B.13.) net benadrukt *"Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als 'objectief' wordt omschreven omdat het [bij aanvragen van verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet] is gebaseerd op medische vaststellingen."*

4.4.2. Verzoeksters uitgebreide medische argumenten onder punt 2.2. *"b) Vrees voor gebrek aan medische behandeling van haar ernstige ziekte"* zijn dan ook niet nuttig aangevoerd. Immers anders dan de verzoekende partij beweert, dient de commissaris-generaal ervan uit te gaan dat bij de beoordeling van de aanvragen 9ter niet alleen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager maar ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft in voormeld arrest nr. 95/2008 duidelijk aangegeven dat daarbij *"in voorkomend geval ook [dient] te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land"* en besluit in *"B. 14. De regeling waarin artikel 9ter voorziet, biedt voldoende waarborgen voor de aanvrager van de machtiging tot verblijf. (...)"* en in B.15. *"Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is"*.

4.5. Waar verzoekster ten slotte nog meent *"Het is bovendien frappant vast te stellen dat verweerder, dewelke deze toets/controlé aldus niet heeft gemaakt in het licht van het onderzoek inzake subsidiaire bescherming, wél alreeds toegeeft dat er "weliswaar een tekort bestaat aan gratis medicijnen" (zie stuk 1)"*, heeft het CGVS in tegenstelling tot de adviserend geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken geen gespecialiseerde artsen ter beschikking en wordt er slechts een beperkt onderzoek gevoerd op basis van algemene informatie en een medisch attest.

4.6. Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad van 31 januari 2012 nr. 74 369 gaat uit van een verkeerde lezing nu het een annulatieberoep betreft tegen een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk wordt verklaard.

4.7. Aldus in zover de toegang tot medische verzorging en de nazorg van haar en haar baby en de (nieuw) aangebrachte medische documenten wordt betwist, kon de commissaris-generaal terecht verwijzen naar de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te meer nu verzoekster niet aangeeft dat de toegang tot verzorging bezwaard wordt door niet-medische redenen die kunnen aantonen dat ze aanspraak kan maken op de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster haalt immers naast medische, uitsluitend familiale, financiële en (socio-) economische redenen aan (gehoor p. 8, p. 9) en wijst op *"een gevoel van subjectieve, verergerde vrees (...) voor manifeste sociale uitsluiting en discriminatie, dit zowel wegens de verkrachting als wegens haar HIV status"*.

4.7.1. Indien de Raad niet betwist dat uit de door verzoekster voorgelegde en in het administratief dossier opgenomen informatiebronnen kan blijken dat personen met HIV op individuele basis kunnen gediscrimineerd en sociaal uitgesloten worden in Nigeria, kan noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het verzoekschrift blijken dat deze discriminatie dermate ernstig is dat het aanleiding kan geven tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, noch in andere zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet. Dit klemmt te meer nu niet familiaal, laat staan publiekelijk bekend is dat verzoekster HIV-positief is (CGVS-gehoor p. 9). Bovendien kan er uit de door verzoekster voorgelegde en in het administratief dossier opgenomen informatie niet blijken dat er tegen dergelijke -in het geval van verzoekster, hypothetische- discriminaties geen daadwerkelijke nationale bescherming mogelijk zou zijn. Verzoekster heeft nog een tante in Benin City en er kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster zich niet zou kunnen hervestigen in een anonieme grootstad om aan een eventuele sociale stigmatisering en discriminatie te ontkomen. Dat het wetsvoorstel inzake non-discriminatie van personen met HIV nog niet gestemd is in Nigeria, betekent niet dat er geen andere vormen van nationale bescherming aanwezig zouden zijn. Immers dient te worden herhaald dat verzoekster geen problemen had in Nigeria, dat ze weliswaar niet in de prostitutie wilde werken in België, maar dat ze er evenmin meteen is uitgestapt, terwijl ze hierin niet gehinderd werd en ze zelf haar reis naar Europa had bekostigd. Verzoeksters bewering dat ze vreesde te worden uitgewezen uit België omdat de Nigeriaanse man haar identiteitsdocumenten had achtergehouden, is niet ernstig nu verzoekster hoe dan ook wist dat ze niet gemachtigd was om in het land te verblijven.

4.8. Verzoekster voegt bij onderhavig beroep nog algemene informatie zoals geciteerd onder punten 8 tot 11 van de inventaris der overtuigingstukken en stelt dat zowel zijzelf als haar kind door de bestreden beslissing in een dodelijke mensenwaardige toestand dreigen terecht te komen, aangezien er dienvolgens intussen ook een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd afgeleverd.

4.9. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of reëel risico loopt op ernstige schade omwille van stigmatisering. Dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (zie RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Dezelfde conclusie geldt waar verzoekster verwijst naar een man uit haar dorp, te meer nu bij zelfmoord niet kan worden vastgesteld onder welke omstandigheden en om welke precieze redenen deze persoon zelfmoord pleegde en het slechts een persartikel betreft.

4.10. Verzoekster verbindt de toestand van haar baby geheel aan dezelfde medische situatie en eigen sociale toestand zodat evenmin kan worden ingezien hoe de situatie van haar baby een eventuele aanspraak zou kunnen aantonen op internationale bescherming. Daargelaten dat verzoekster de directe werking van de ingeroepen verdragsbepaling van het kinderrechtenverdrag niet aantoont, beperkt verzoekster zich tot het louter vermelden van "*artikel 37 IVRK als zijnde de evenknie van artikel 3 EVRM in het IVRK*", zonder uiteen te zetten hoe deze bepaling zou geschonden zijn of waarom verzoeksters baby dient te vrezes "*voor foltering en vrijheidsberoving*" zoals bepaald in artikel 37 IVRK. Hoe dan ook waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen stemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat de Raad in onderhavige procedure een gebonden bevoegdheid heeft en zich niet uitspreekt over een verwijderingsmaatregel en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten vatbaar is voor een beroep zoals voorzien bij artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet.

4.11. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De overige documenten, in zover nog niet beoordeeld door de CGVS, vermogen niet hogergenoemde motieven en conclusies te weerleggen.

6. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd

onderzocht, noch zelf elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is en de bestreden beslissing, zoals verzoekster meent, dient vernietigd te worden.

7. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK